

NOTE DE STUDIUSchița cărții
1 C O R I N T E N I**J. Vernon McGee****Autorul: Pavel****Data:** 55-57 d.Hr. (mai sigur 57)**Locul:** Scrisă din Efes**Tema:** Domnia lui Isus (1:2, 3, 7-10)**CONTEXTUL:**

În vremea lui Pavel, Corintul era centrul păcatului din Imperiul Roman. Era numit “Bâlcium deșertăciunilor”. Era situat la circa 65 km vest de Atena într-un istm îngust între Pelopones și Grecia centrală. Era cel mai important centru comercial al Imperiului Roman, având trei porturi, dintre care două deosebit de importante – Lechaem, la 2,5 km vest de Corint și Chencrea, la aprox. 14 km est de Corint.

196 î. Hr. – Roma a declarat Corintul oraș liber.

146 î. Hr. – S-a răsculat și a fost distrus total de consulul Mummius.

46 î. Hr. – Iuliu Cezar a reconstruit cetatea, cu mare eleganță, redându-i strălucirea de odinioară.

Cu toate acestea, ruinele sale au fost pierdute pentru istorie vreme de foarte mulți ani. Deasupra lor a fost construit un sat de pescari. În 1928, un cutremur a scos la iveală ruinele cetății și acum cea mai mare parte a cetății a fost excavată.

Templul Afroditei, construit pe Acrocorint, era frecventat de o mie de preotese ale viciului, de fapt, nimic altceva decât prostituate.

Cetatea se lăsase pradă desfrânării și plăcerilor de tot felul. În acest context a predicat Pavel Evanghelia în Corint, a întemeiat biserica de aici și a scris două epistole pentru corinteni.

Citiți Fapte 18:1-8, unde este descrisă vizita lui Pavel la Corint.

SCHIȚA CONȚINUTULUI:

- I. Salutări și rugăciuni, 1:1-9
- II. Referiri la condițiile în care a găsit Biserica din Corint, 1:10-16:9
 - A. Despre DEZBINARE și spiritul de partidă, 1:10-4:21
 1. Locul central ocupat de Hristos cel răstignit; corectarea dezbinării, 1:10-31
 2. Limpezimea Duhului Sfânt corectează înțelepciunea omenească, cap. 2
 3. Concepția corectă despre Dumnezeu clarifică slujirea creștină, cap. 3
 4. Calitatea de slujitor a lui Hristos impune conduita creștină, cap. 4
 - B. Referiri la lucrurile scandaloase care se întâmplau în Biserica din Corint, cap. 5:1-6:20
 1. Necurăția, cap. 5
 2. Procese între membri, cap. 6
 - C. Despre CĂSĂTORIE, cap. 7
 - D. Despre LIBERTATEA CREȘTINĂ, cap. 8:1-11:1
 - E. Despre ȚINUTA FEMEII, cap. 11:2-16
 - F. Despre CINA DOMNULUI, cap. 11:17-34
 - G. Despre DARURILE SPIRITUALE, cap. 12-14
 1. Înzestrarea cu daruri, cap. 12
 - a. Darurile sunt date pentru menținerea unității în diversitate; 12:1-11
 - b. Membrele trupului omenească comparate cu darurile Duhului Sfânt, 12:12-31
 2. Energia darurilor – Dragostea, cap. 13
 3. Practicarea darurilor, cap. 14
 - a. Darul profeției este superior darului limbilor, cap. 14:1-22

- b. Ordine în biserica locală pentru exercitarea fiecărui dar, 14:23-40
- H. Despre EVANGHELIE, cap. 15
 - 1. Importanța învierii în Evanghelie, 15:1-4
 - 2. Dovezi ale învierii, 15:5-19
 - 3. Parada învierii, 15:20-28
 - a. Hristos, cel dintâi rod
 - b. Cei care sunt în Hristos (Biserica)
 - c. Sfinții Vechiului Testament, sfinții din perioada necazului cel mare
 - d. Întemeierea Împărăției; domnia lui Hristos
 - e. Moartea este învinsă
 - f. Hristos Se întoarce la locul Său în Sfânta Treime
 - 4. Programul și modelul învierii, cap. 15:29-50
 - 5. Puterea învierii, cap. 15:51-58
- I. Despre COLECTĂ, cap. 16:1-9
- Îndemnuri de încheiere și binecuvântarea, cap. 16:10-24

COMENTARIU:

Prima Epistolă a lui Pavel către Corinteni este, în mod evident, răspunsul lui Pavel la întrebările corintenilor declanșate de o scrisoare anterioară a apostolului către ei (vezi 1 Cor. 5:9). Ei au trimis o delegație cu o scrisoare (1 Cor. 7:1; 16:17) și prima Epistolă către Corinteni este replica lui Pavel cu referire la starea bisericii din Corint. Este o scrisoare despre îndreptarea greșelilor și confirmarea adevărului.

I. Salutări și rugăciuni, 1:1-9

În aceste 9 versete ale introducerii, Domnul Isus este menționat de șase ori. Această epistolă Îl are pe Hristos în centru și versetul 9 este miezul ei:

“Dumnezeu este credincios” – deși oamenii, fie ei și credincioși, nu sunt.

“care v-a chemat” – este chemarea înaltă a lui Dumnezeu în Hristos Isus.

“Părtășia” (*koinonia*) este unul din termenii cei mai importanți ai credinței creștine. Se referă la tot ceea ce își împărtășesc credințioșii din lucrurile lui Hristos.

Koinonia este: părtășie (Fapte 2:42-44); contribuție materială (Rom. 15:26); comuniune – Cina Domnului (1 Cor. 10:16); parteneriat (1 Cor. 1:9).

“Fiul Său” – El este Dumnezeu Fiul; aici este vorba de relația Lui cu Tatăl.

“Isus” – numele Său omenesc.

“Hristos” – titlul Său (Mesia, Unsul).

“Domnul nostru” – El este Domnul nostru; aceasta este relația noastră cu El.

“Parteneriat” – există parteneriat în afaceri, în dragoste și în căsnicie. Este o combinație de:

- (1) Interes reciproc – pe Hristos Îl interesează ce se întâmplă cu noi; pe noi ne interesează Persoana Lui.
- (2) Angajament reciproc – Resursele Lui sunt și ale noastre. Noi Îi suntem dedicați Lui și El, nouă.
- (3) Compasiune reciprocă – El Se adaptează la slăbiciunile noastre. Puterea Lui este și a noastră. (“În toate necazurile lor El a fost întristat”- Isaia 63:9).

În lumina acestui fapt, tot restul scrisorii este o paranteză până la versetul din 15:58.

De aceea, prea iubiții mei frați, fiți tari, neclintiiți, sporiți întotdeauna în lucrul Domnului, căci știți că osteneala voastră în Domnul nu este zadarnică.

II. Despre condițiile din Biserica din Corint, cap. 1:10-16:9

A. Despre dezbinări și spiritul de partidă – cap. 1:10-4:21

1. Locul central ocupat de Hristos cel răstignit rezolvă dezbinările – 1:10-31

Dezbinarea era provocată de credințioșii care urmau lideri diferiți ai bisericii. Ei formau grupări în jurul câtorva bărbați:

Pavel – elevi mândri ai lui Pavel
 Chifa – cultul prietenesc al lui Chifa
 Apolo – admiratorii adoratori ai lui Apolo

Ei preamăreau înțelepciunea acestei lumi. Înțelepciunea lumii se opune înțelepciunii lui Dumnezeu. Evanghelia crucii este înțelepciunea lui Dumnezeu.

“Cei aleși” (v. 24) sunt acei evrei care nu văd în cruce o piatră de poticnire și acei neevrei care nu văd în ea o nebunie, ci văd puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu. Ei sunt “cei chemați” pentru că aud și răspund la chemarea Evangheliei.

Hristos este înțelepciunea celui credincios, tot la fel cum este neprihănirea, sfințirea și răscumpărarea lui (v. 30).

(1) Sfințirea pozițională (în Hristos), v. 2 și 30; (corinteni erau sfințiți)

(2) Sfințirea practică (prin Duhul Sfânt), 1 Tes. 4:3-8; Rom. 15:16;

(3) Sfințirea permanentă (veșnică), 1 Tes. 5:23; Evrei 10:10, 14.

2. *Limpezimea Duhului Sfânt corectează înțelepciunea omenească, cap. 2*

v. 1-5 – Felul în care abordează Pavel Corintul păcătos și sofisticat nu implică înțelepciunea lumii, ci este declarația simplă a lui Isus Hristos (Persoana Lui) și a lui Isus răstignit (lucrarea Lui). Vezi 1 Cor. 15:1-4. Pavel însuși este slab și fricos (v. 3). Credința creștinilor din Corint stă în puterea lui Dumnezeu (v. 5).

v. 6-8 – Mesajul lui Pavel este înțelepciunea lui Dumnezeu, nu înțelepciunea lumii.

v. 9 – Înțelepciunea lumii vine prin poarta ochilor, a urechilor și prin rațiunea umană (v. Isaia 64:4).

v. 10 – Înțelepciunea lui Dumnezeu vine prin revelația Duhului Sfânt.

v. 11 – Nimeni nu poate înțelege lucrurile lui Dumnezeu dacă nu-l învață Duhul Sfânt.

v. 12 – Credinciosul are Duhul Sfânt al lui Dumnezeu care-l învață.

v. 13, 14 – Necredinciosul nu este pregătit să primească lucrurile lui Dumnezeu pentru că nu are Duhul Sfânt să-l învețe. Prin urmare, concluzia lui este că înțelepciunea lui Dumnezeu este nebunie.

v. 15 – Omul duhovnicesc este opusul omului firesc. El înțelege adevărul divin dar este înțeles greșit de omul firesc.

3. *Concepția corectă despre Dumnezeu clarifică slujirea creștină, cap. 3*

v. 1-10 – Senzualitatea creștinilor corinteni este evidentă și din dezbinările care apăruseră între ei. Dovada faptului că ei erau oameni stăpâniți de poftele trupești constă în faptul că printre ei erau gelozie, ceartă și dezbinări.

Pavel descrie familia umană astfel:

(1) Omul firesc

(a) Evreu

(b) Neevreu

(2) Credincios („chemat”, creștin)

(a) carnal (stăpânit de firea lui, nu de Duhul)

(b) spiritual

Pavel și Apolo nu erau dezbinați.

v. 11-23 – Condițiile pentru primirea răsplății.

v. 11 - Mântuirea este temelia care a fost așezată deja. Prin urmare, nici un om nu poate lucra pentru obținerea mântuirii sale.

v. 12 – Credinciosul poate lucra pentru o răsplată. Există șase materiale pe care le poate folosi pentru a zidi pe această temelie.

v. 13 – Focul testează lucrarea fiecăruia. Aurul, argintul, pietrele prețioase sunt curățite prin foc. Lemnul, fânul, trestia sunt arse de foc.

v. 14 – Când lucrarea supraviețuiește focului, vine și răsplata.

v. 15 – Dacă lucrarea este nimicită de foc, credinciosul este mântuit, dar nu primește nici o răsplată.

v. 16-20 – Trupul celui credincios este templul Duhului Sfânt.

v. 21-23 – Toate lucrurile și toți credincioșii sunt o proprietate comună, credincioșii aparținându-și unii altora. Pe noi înșine ne privim de ceva atunci când ne limităm numai la noi, la un individ sau la un cerc restrâns.

4. Calitatea de slujitor a lui Hristos impune conduita creștină, cap. 4

v. 1-5 – Credințioșia este virtutea supremă a unui slujitor. Toți credincioșii sunt judecați în trei instanțe judecătorești:

- (1) Alții (curte inferioară) – “Cât despre mine, prea puțin îmi pasă dacă sunt judecat de voi sau de un scaun omenesc.”
- (2) Conștiința proprie (curte superioară) – Pavel nici măcar nu se judeca pe sine însuși, dar aceasta nu-l făcea să se considere drept înaintea lui Dumnezeu.
- (3) Singurul Stăpân (Curtea Supremă) – Vezi 2 Cor. 5:10; Rom. 14:12. Credincioșii, la fel ca administratorii, sunt judecați pentru credințioșia lor. Hristos va găsi ceva de laudat în fiecare credincios.

v. 6-21 Suferința apostolilor este un spectacol pentru lume și pentru îngerii și un imbold pentru ceilalți credincioși.

Observați (în v. 17) respectul lui Pavel pentru Timotei.

B. Despre scandalurile din Biserica din Corint, cap. 5:1-6:20

1. Necurăția – cap. 5

v. 1 – “Din toate părțile” este, în original, “de fapt” și arată că nu era vorba de bârfă. Era vorba de un caz real și sordid cu un bărbat care trăise cu soția tatălui său, mama sa vitregă. Biserica din Corint se umflase de mândrie (v. 2)!

Pavel îi sfătuiește să facă două lucruri:

- Cel vinovat să fie predat pe mâna Satanei (v. 5); (Iov și Petru au fost lăsați pe mâna Satanei din motive diferite. Vezi 1 Tim. 1:20.)
- Să refuze părtașia cu cel vinovat (v. 11, 13). Pentru rezultat, vezi 2 Cor. 2:4-11; 7:12.

2. Procese printre membri – cap. 6

v. 1 – Divergențele dintre credincioși ar trebui să fie rezolvate de alți credincioși. Baza acestei afirmații are trei aspecte:

- Sfinții vor judeca lumea (v. 2);
- Sfinții vor judeca îngerii (v. 3);
- Nedreptatea (v. 9) nu are ce căuta în împărăție.

v. 19, 20 – Trupul omenesc este templul Duhului Sfânt.

C. Despre CĂSĂTORIE – Cap. 7

v. 1 – Corinteni îi scriseseră lui Pavel referitor la această problemă.

v. 2-6 – Pavel nu spune că starea de om necăsătorit este mai presus de cea de om căsătorit. În lumea romană, femeia era doar un cal de povară. În general, un bărbat avea mai multe soții: una se îngrijea de bucătărie, una de sufragerie, alta de îmbrăcăminte, poate. Bărbatul se ducea la templul Afroditei pentru a întreține relații sexuale. Pavel spune că bărbatul trebuie să aibă o singură soție pe care s-o iubească. Pavel ridică statutul de sclav al femeii la cel de parteneră în dragoste cu bărbatul.

v. 7 – Presupunem că Pavel nu era căsătorit.

v. 8 – cu toate acestea, Pavel nu era burlac; el era văduv. Pavel fusese căsătorit. Știm că el fusese membru al Sinedriului (Fapte 26:10) și toți membrii acestui for erau căsătoriți.

Iată ce scrie F.W. Farrar în cartea sa intitulată “Viața și lucrarea Sf. Pavel”:

“Cealaltă întrebare care apare este următoarea: a fost Pavel căsătorit? A avut el sprijinul unei inimi iubitoare în timpul luptelor sale din tinerețe? În mijlocul frământărilor din duhul său care erau generate de un crez imperfect și nesatisfăcător, exista vreo insulă în marea tulburată a vieții, unde să-și găsească refugiu de gândurile sale permanente?”

Știm foarte puțin despre relațiile sale personale, și aceasta deoarece el nu s-a preocupat să amestece interese particulare cu marile adevăruri spirituale care îi umpleau sufletul. Mie mi se pare că putem răspunde afirmativ la această întrebare.”

“Un evreu care nu are soție nu este bărbat” (Gen. 5:2; Yebhamoth, 63,1).

v. 8, 9 – Nu există nici un motiv care să-i împiedice pe cei necăsătoriți și pe văduvi să se căsătorească. Pavel era un văduv care nu s-a recăsătorit.

v. 10-40 – Pavel pune în discuție relația dintre soț și soție. Dacă soțul are o soție necredincioasă, sau invers, și necredinciosul se desparte, credinciosul nu este legat. Unii interpretează acest verset ca fiind un temei pentru divorț. Este doar temeiul pentru o separare legală (v. 15). Ideal și practic este ca soțul și soția să trăiască împreună.

v. 20-24 – O persoană începe să trăiască o viață nouă cu Dumnezeu în ziua în care este născut din nou. Greșelile și păcatele trecutului sunt iertate. Dacă el este divorțat, este la fel ca o persoană necăsătorită. Este mai bine ca omul să rămână singur, dacă este fericit în această stare.

D. Despre LIBERTATEA CREȘTINĂ, cap. 8:1-11:1

Biblia condamnă anumite practici ca fiind greșite – Prov. 6:16-19; Gal. 5:19-21

Biblia consideră alte lucruri ca fiind bune – rugăciunea, învățătura, facerea binelui.

Există o linie subțire, o zonă gri foarte subțire privitoare la practicile îndoielnice și puse sub semnul întrebării despre care Biblia nu spune nimic, nici de bine, nici de rău.

Capitolul 8 – Mâncatul cărnii era o practică pusă sub semnul întrebării.

v. 1 – Cunoștința îngâmă; dragostea zidește.

v. 4 – Carnea oferită idolilor era respingătoare, un lucru rău pentru evrei. Această carne era dusă pentru vânzare în templele păgâne. De fapt, cea mai bună carne putea fi cumpărată în acele locuri. Pentru neevrei, această carne nu constituia o problemă. Pentru evrei, era o problemă. Este bine pentru credinciosul neevreu să ofere oaspeților săi evrei carne oferită idolilor? Răspunsul este nu (v. 13), deși nu este nimic rău în carnea aceea (v. 4, 8). Motivul – creștinul este motivat de dragoste (v. 9, 11, 12).

1. Libertatea lucrătorului creștin – cap. 9

v. 1-6 – Libertatea în chestiuni materiale.

v. 7-18 – Libertatea în lucrarea publică. (Lucrătorul să trăiască din Evanghelie, v. 14).

v. 19-22 – Libertatea de a deveni slujitorul tuturor. (Relația cu alții de dragul Evangheliei, v. 20-23).

v. 23-27 – Libertatea de a lucra pentru obținerea unei răsplăți. (Participarea la întreceri pentru a obține o cunună.)

2. Libertatea nu este un permis pentru a păcătui – cap. 10-11:1

v. 1-15 – Un avertisment: Israel eliberat din robie (v. 1-5). Israel a abuzat de libertatea sa (v. 6-10). Israel este un exemplu pentru noi (v. 11-15). Israel a fost salvat prin puterea lui Dumnezeu la Marea Roșie și a fost păstrat în pustie prin miracol, și totuși a păcătuit și a fost nimicuit. “Botezați pentru Moise” (v. 2) înseamnă *identificați cu Moise*.

v. 16-22 – O lecție: Pentru masa Domnului este nevoie de curățire.

v. 23-33 – Un exemplu: un credincios trebuie să fie călăuzit, în purtarea sa, de efectul pe care îl are asupra altora (comp. cu 6:12). El trebuie să fie ghidat de trei aspecte:

- Acțiunile lui trebuie să-I aducă slavă lui Dumnezeu (v. 31).
- Acțiunile lui să nu-i jignească pe alții (v. 32).
- Acțiunile lui să urmeze exemplul lui Hristos (11:1).

E. Despre ȚINUTA FEMEII, cap. 11:2-16

v. 2 – Observați noua abordare a lui Pavel – el nu a avut nici un motiv de laudă pentru corinteni până în acest verset, dar aici el spune: “Vă laud”.

v. 3 – Principiu: autoritatea pentru menținerea ordinii. Pentru a elimina confuzia, sunt 3 niveluri de conducere:

- (1) Capul oricărui bărbat este Hristos. Nu este bărbat cel care nu este supus lui Hristos.
- (2) Capul femeii este bărbatul. Este normal ca femeia să se supună bărbatului. Nici o femeie nu ar trebui să se căsătorească cu un bărbat dacă nu îl consideră superior.
- (3) Capul lui Hristos este Dumnezeu. Isus a spus: “Eu și Tatăl una suntem” – și totuși, în lucrarea de răscumpărare El a avut un loc mai prejos (Filip. 2:5-8).

v. 4-6 Aplicarea principiului în Corint. O femeie cu capul descoperit în Corint era o prostituată. Poate că orașul vostru nu este asemenea Corintului.

v. 7-16 – Interpretarea principiului referitor la ținuta femeii pentru slujirea ei în public. Femeia ar trebui să nu folosească niciodată atracția ei sexuală când vine înaintea lui Dumnezeu (v. 13). Observați nu este menționată numai ținuta femeii, ci și părul bărbaților (v. 7, 14).

F. Despre CINA DOMNULUI, Cap. 11:17-34

Cina Domnului este cea mai înaltă expresie și manifestarea cea mai sfântă a închinării la creștinism. Toate cele patru Evanghelii consemnează în detaliu instituirea Cinei Domnului.

v. 17-22 – Biserica primară avea obiceiul de organiza o masă la care participau credincioșii înainte de Cina Domnului. Era o agapă, adică o masă de dragoste. Apăruseră probleme și dezbinări, și acum Pavel îi îndeamnă să continue cu mesele de dragoste (versetul 22).

v. 23-26 – Pavel, care nu fusese în odaia de sus, a primit aceste instrucțiuni direct. Aici este simplitatea, frumusețea și echilibrul spiritual al Cinei Domnului.

v. 27-34 – Un credincios se poate judeca pe sine cu privire la păcatele sale. Eșecul în această privință duce la judecata și pedeapsa din partea Domnului.

G. Despre DARURILE SPIRITUALE – Cap. 12-14

Problema Corintului – diviziunile.

Soluția – Duhul Sfânt (Efes. 4:3).

1. Înzestrarea cu daruri – cap. 12

a. Darurile sunt date pentru menținerea unității în diversitate, 12:1-11

v. 1 – “Darurile spirituale” – *pneumatikos*. Cuvântul apare de 26 de ori în Noul Testament și este tradus prin “daruri” de trei ori (Rom. 1:11; 1 Cro. 14:1). Pavel se întoarce spre lucrurile spirituale acum, după ce, în prima secțiune, s-a ocupat de probleme create de păcatele lor.

v. 3 – Domnia lui Isus este adevărul central al vieții creștine (suveranitatea lui Isus Hristos – Fapte 2:36).

v. 4-6 – Diversitatea înseamnă diferență în unitate. Darurile sunt o capacitate pentru slujire; funcționează.

Duhul Sfânt revarsă darurile;

Isus Hristos administrează darurile (direcționează);

Dumnezeu Tatăl dă puterea (energia).

v. 8 – “Înțelepciunea” este pătrunderea adevărului. “Cunoașterea” este investigarea adevărului.

v. 9 – “Credința” este “o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd” (Evrei 11:1). “Darul tămăduirilor”, nu prin punerea mâinilor peste cel bolnav; nimic din toată acea chestiune cu “dacă aveți credință...!”.

v. 10 – “Puterea să facă minuni” este aceea de a face lucruri supranaturale. “Proorocia” este proclamarea vocii lui Hristos. “Deosebirea duhurilor” este capacitatea de a face diferența dintre adevărat și fals. “Limbile” nu se referă la limbi necunoscute (vezi capitolul 14).

b. Membrele trupului omenesc comparate cu darurile Duhului Sfânt, cap. 12:12-31

Toate funcționează într-un singur trup.

v. 12 – Biserica este trupul lui Hristos.

v. 13 – Botezul Duhului Sfânt îl pune pe fiecare credincios în trupul lui Hristos pentru a avea o anumită funcție.

v. 14-31 – Este un singur trup, dar are multe membre sau mădulare. Mădularele trupului lui Hristos funcționează în trupul lui Hristos.

2. Energia darurilor – Dragostea – cap. 13

v. 1-3- Însemnătatea dragostea, valoarea ei. Toate darurile sunt un șir de zerouri. Numai dragostea pusă înaintea lor dă valoare.

Elocvența	– 0	Sacrificiul	– 0
Proorocia	– 0	Martiriul	– 0
Cunoștința	– 0	Dragostea	– 1
Credința	– 0		

Toate acestea au o valoare – 1 000 000 – dacă dragostea este pusă înaintea lor.

v. 4-7 – Privilegiul dragostei – virtutea. “Dragostea” este un substantiv abstract. Trebuie tradus în viață și în faptă. Dragostea se manifestă prin răbdare, bunătate, modestie etc.

v. 8-13- Permanența dragostei – biruința.

“Dragostea nu va pieri niciodată” (v. 8) – negativ.

“Dragostea rămâne” (v. 13) – pozitiv.

“Proorociile” vor fi împlinite; “limbile” se vor sfârși; “cunoștința” va progresa (știința de acum 10 ani este învechită). “Credința, nădejdea, dragostea” sunt marile cuvinte ale vocabularului creștin. Dragostea domină. Dragostea este superioară tuturor celorlalte daruri, și toate darurile sunt nule fără dragoste.

Acest capitol este o biografie a lui Hristos.

3. Exercițarea darurilor – Cap. 14

a. Darul proorociei este superior darului limbilor – cap. 14:1-22

v. 1 Toate darurile trebuie să fie exercitate cu dragoste. Credinciosul ar trebui să-și dorească toate darurile, în special darul proorociei (v. 39; 12:31).

v. 2 – Nu este vorba de limbi necunoscute. “Limbile” sunt limbi deja existente dar care nu sunt cunoscute vorbitorului. Abilitatea de a vorbi într-o altă limbă, care nu a fost însușită anterior, a fost un fenomen al bisericii apostolice.

“Acest pasaj este foarte obscur; dar obscuritatea vine din ignoranța noastră asupra faptelor descrise, care, deși familiare celor cărora le scria apostolul, au încetat să mai aibă loc.” (Chrysostom)

“S-ar părea că, din toate darurile, vorbirea în limbi a fost primul care a încetat.” (Robertson)

Isus nu a vorbit niciodată în limbi. Apostolii nu au vorbit în limbi după ziua Cincizecimii. Nu avem nici o relatare care să ne spună că Pavel vorbea în limbi în public, deși avea acest dar (v. 18).

Numai 3 daruri sunt menționate în acest capitol:

- (1) proorocia;
- (2) limbile;
- (3) interpretarea limbilor.

Comparați cu 1 Cor. 12:8-10.

În afară de capitolele 12-14, mai există numai 4 alte referiri la darul limbilor în Scripturi: Marcu 16:17; Fapte 2; Fapte 10; Fapte 19.

v.5 – Pavel încearcă să mai scadă interesul și entuziasmul corintenilor pentru vorbirea în limbi (v. 9). Evident că el descurajează folosirea vorbirii în limbi.

b. Ordinea în biserica locală pentru exercitarea oricărui dar – 14:23-40

Observați v. 26, 33, 40. Femeilor le este interzis să vorbească în limbi în biserica locală (v. 34).

H. Despre EVANGHELIE – cap. 15

1. Locul central al Învierii în Evanghelie – cap. 15:1-4

De fapt, fără înviere nu ar fi nici Evanghelia (v. 4). Evanghelia nu este Predica de pe munte sau Cele zece porunci.

Machen a spus: “Creștinismul nu se bazează pe un set de idei sau crezuri, ci pe fapte.”

“Voi sunteți mântuiți” (v.2) – biserica este dovada învierii.

“După Scripturi” (v.4) – învierea împlinește Scriptura; a fost lucrul mult așteptat în Vechiul Testament.

2. Dovezi ale învierii – cap. 15:5-9

Există martori (v. 5-11); Chifa, cei doisprezece, peste 500, Iacov, toți apostolii, Pavel. Învierea lui Hristos este baza propovăduirii și misiunii apostolilor.

Parada învierii – cap. 15:20-28

- a. Hristos, pârga celor adormiți
- b. Cei care sunt în Hristos (biserica)
- c. Sfinții Vechiului Testament; sfinții din perioada necazului cel mare
- d. Întemeierea Împărăției, Hristos domnește
- e. Moartea este nimicită
- f. Hristos revine la locul Său în Sfânta Treime (v. 28).

3. Programul și modelul învierii – cap. 15:29-50

“Botezat” înseamnă identificat. Pavel a luat locul omului mort în raport cu lumea (vezi Gal. 6:14).

Învierea se referă numai la trup (v. 44). În greacă, anastasis nekron, înseamnă ridicarea în picioare a trupului. Sufletul nu poate să se ridice.

“Este semănat trup (soma) firesc (psuchikon); înviază trup (soma) duhovnicesc (pneumatikon).

Trupul este purtat în înviere. Prima erezie din Biserică a constat în negarea învierii trupului. În zilele lui Pavel, existau trei filozofii:

Stoicismul – sufletul se contopește în divinitate o dată cu moartea omului; distrugerea personalității.

Epicureanismul – nu există nimic după moarte; materialistă.

Platonism – nemurirea sufletului; nega învierea trupului.

4. Puterea învierii – cap. 15:51-58

v. 51 – Nu vor muri toți credincioșii.

v. 52 – Toți credincioșii vor fi schimbați în mai puțin de o clipită o dată cu răpirea Bisericii.

v. 53, 54 – Credincioșii vor primi un trup nou, care nu va fi supus putrezirii.

v. 55 – Moartea și Locuința morților nu vor mai triumfa asupra omului. Omul va fi biruitorul, nu victima.

v. 57 – Biruința vine prin Hristos.

v. 58 (vezi 1 Cor. 1:9).

I. Despre COLECTĂ – cap. 16:1-9

v. 2 – Colectele trebuie strânse în prima zi a săptămânii. Cât de mult? După cât i-a pus Dumnezeu pe inimă.

v. 6, 7 – Personal.

v. 8, 9 – O ușă mare și largă este deschisă în Efes, dar tot aici sunt și mulți potrivnici – oportunități și opoziție.

III. Îndemnuri de încheiere și binecuvântare – Cap. 16:10-24

Diverse chestiuni legate de câteva personalități:

v. 10, 11 – Primirea lui Timotei.

v. 12 – Apolo va veni mai târziu.

v. 13 – Vegheați și rugați-vă.

v. 14 – Acțiunea creștină motivată de dragoste.

v. 21-24 – Binecuvântare. “anatema” înseamnă “blestemat”. “Maranata” înseamnă “Domnul nostru vine”.